Ankara İşçi Bülteni

İŞÇİDEN İŞÇİYE

İşçi Bülteni Özel Sayı:585 HAZİRAN

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi 40. yılında!

Geleceksiz yaşamaya, Güvencesiz çalışmaya karşı YENİ 15-16 HAZİRANLAR İÇİN İLERİ!

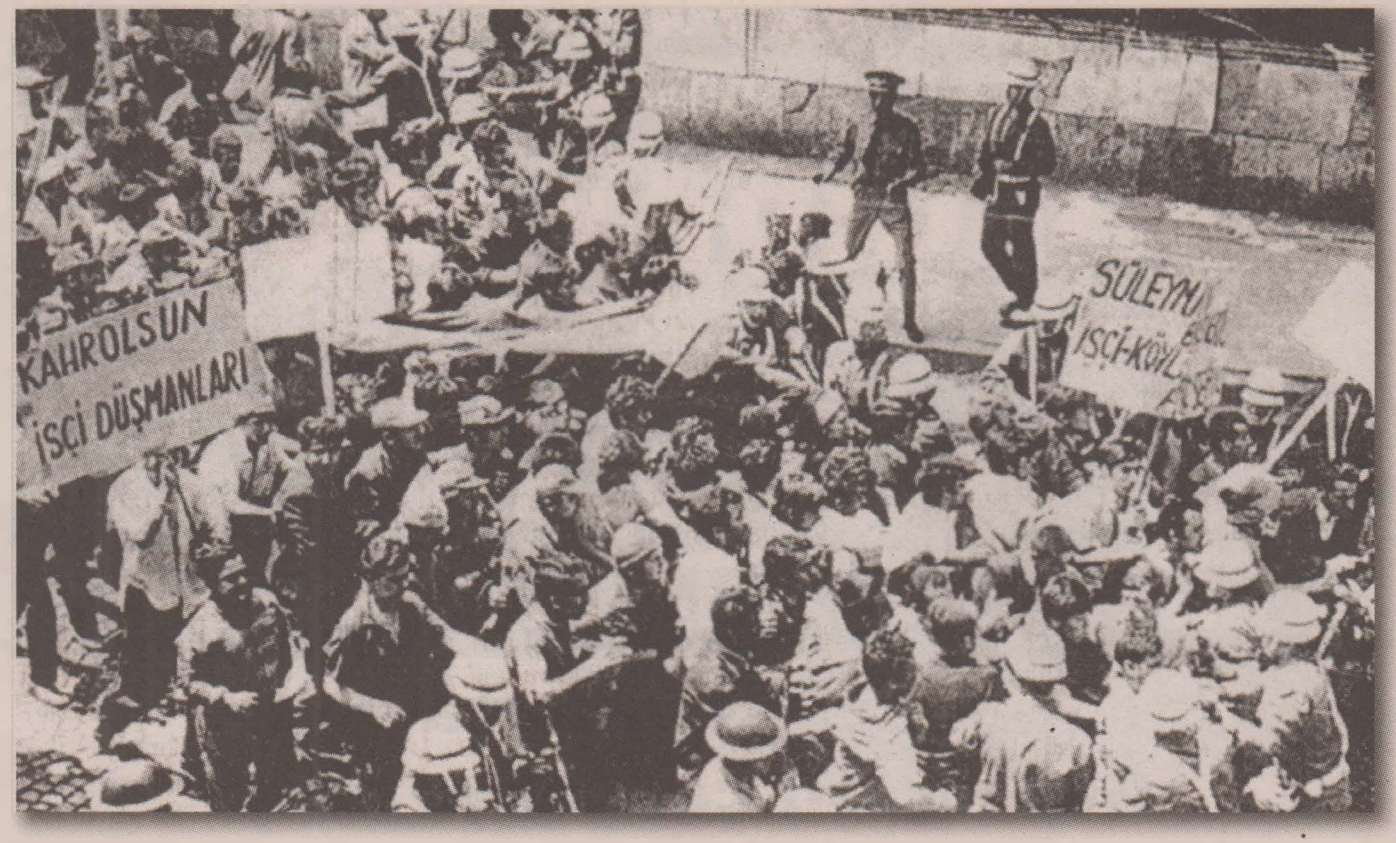

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi 40. Yılında! Aradan bunca zaman geçmesine rağmen bu büyük işçi direnişi bize yol gösteriyor. Hala da bu büyük direnişten öğrenmeye ve onun ışığında yürümeye ihtiyacımız var.

15-16 Haziran 1970'de ne olmuştu?

15-16 Haziran'da işçi sınıfı sokağa inmişti. İstanbul'un iki yakasından, bir yandan İzmit'ten, diğer yandan Topkapı'dan fabrikalardan çıkıp valiliğin kapısına dayanmışlardı. Hayatı felç etmiş, yolları kilitlemiş, ülkeyi ayağa kaldırmışlardı. Sel gibi akan işçilerin önünde ise ne sendika bürokratları ne de polis orduları durabilmişti. Devlet çareyi Galata Köprüsü'nü kaldırmakta, vapur seferlerini durdurmakta ve sıkıyönetim ilan etmekte bulmuştu. Ama nafile iki gün boyunca İstanbul işçilerindi.

İşte bu görkemli işçi direnişi karşısında patronlar çareyi ülkeden kaçmakta buldular. Çünkü yıllarca ahlarını

aldıkları işçi sınıfı uyanmıştı. Hesap zamanı gelmişti!

Peki işçileri ayağa kaldıran, kıvılcımı çakan neden neydi?

İşçilerin ayağa kalkmasının nedeni dönemin hükümetinin fiilen DİSK'in kapısına kilit vurmak anlamına gelecek bir yasayı geçirmek istemesiydi. Amaç, Türk-İş'in ihanetçi yönetimi karşısında tepki gösteren ilerici ve devrimci işçilerin öncülüğünde DİSK'i kuran işçi sınıfının önünü almaktı. Böylelikle ihanete meydan okuyan işçilere bir ders verilecek ve onların bir araya geldikleri örgüt dağıtılacaktı.

İşçi sınıfı, sermayenin ve hükümetinin bu saldırısına 15 Haziran'da ayağa kalkarak yanıt verdi. Bu öyle bir ayağa kalkıştı ki, direnişe katılanlar sadece DİSK üyesi işçiler değildi. Türk-İş'e üye işçiler de direnişin içerisindeydi.

İşçiler ayağa kalkınca o zamana kadar işçilerin yanında görünen DİSK yöneticileri de takatsiz kalarak direnişin karşısına geçtiler. Devlet de zaten tüm güçleriyle direnişin önünü almaya çalışıyordu. İki günün sonunda işçiler daha da ileriye gitmelerini sağlayacak devrimci bir önderliğe sahip olmadıkları için dağıldılar.

Bunun akabinde ise sermaye ve uşakları, işçi sınıfına karşı kapsamlı bir saldırıya geçti. Sıkıyönetim ilan edilerek yüzlerce işçi gözaltına alınıp tutuklandı. Binlercesi işten atıldı. Ancak tüm bunlara rağmen saldırı yasası da geri çekildi. İşçi sınıfı büyük bedeller ödemesine rağmen saldırıyı püskürtmüştü.

40. yılında yeni 15-16 Haziranlar'a ihtiyacımız var!

Çünkü, yaşamamız zindana çevrildi. Kölelikten beter koşullarda yaşıyoruz. İşgüvencemiz yok. Patronlar arsız ve pervasız. Keyiflerince sömürüyorlar. Kar uğruna oluk oluk işçi kanı akıtıyorlar.

Bu sefil hayatımıza vahşi çalışma şartlarına karşı direnişi yükseltmek zorundayız. Bunun için de sendikalarımızın başına oturan ihanet çetelerinden hesap sormak zorundayız.

Yeni 15-16 Haziranlar için de umutluyuz. Çünkü, TEKEL işçileri kışın ayazında yeni bir büyük direnişin de kıvılcımını ateşlediler. Umutlarımızı ve özgüvenimizi arttırdılar. Genel grev-genel direnişi gündemimize soktular.

15-16 Haziran'ın ruhuyla ihanet çetelerini de aşarak genel-grev genel direnişi örgütlemeliyiz. Fabrikalardan, atölyelerden, sanayi havzalarından sel olup akmalıyız. Patronları ve uşaklarını tıpkı 15-16 Haziran'da olduğu gibi yere çalmalıyız.

Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

2 - İşçiden İşçiye

Krizde patronlar daha zengin biz ise daha yoksuluz!

Pek çok sorun yaşıyoruz. Uzun çalışma saatleri, ödenmeyen mesailer, düşük ücretler bunlardan bir kaçı. Yaşamak için çalışıyoruz ama, yaşamak bizim için çalışmaktan ibaret bir hal alıyor.

Çalışıyor, emek harcıyoruz, alınteri döküyoruz ama nafile. Ama patronlar ne kadar büyüdüklerinden, karlarını kaç katına çıkardıklarından bahsedip duruyorlar. Her kriz döneminde olduğu gibi bu dönemde de çoğu atölye, işyeri büyüdü. Tabii kapananlar, büyük balıklara yem olanlar da vardı.

Zaten varolan ağır çalışma koşullarımız krizle birlikte daha da ağırlaştı. Patron ne yaptı? Kriz var, zam yok! Mesai ücretlerini ödeyemem! İş yok, işçi çıkarmam lazım, ya da ücretleri düşürelim!

Krizi fırsata çeviren patronlar, var olan tüm haklarımızı da ellerimizden aldı. Sormak lazım; kriz döneminde sözde batmamak için bu uygulamaları gerçekleştirenler, işlerin iyi gittiği dönemlerde karlarını işçilerle bölüştü mü? Madem zararı hep birlikte karşılayacağız, neden karı da paylaşmıyoruz?

Kriz bahane tabii ki! Her patron işçinin sırtına binerek yaşıyor. OSTİM Organize Sanayi nasıl oluştu? Her zerresinde biz işçilerin canı ve teri var. Ama ürettiğimiz tüm değerlere patronlar el koydu. Şimdi dönüp baktığımızda binbir emek döktüğümüz onca yıla rağmen elimizde hiçbir şeyimiz yok. Diğer taraftan patronların servetleri misliyle katlanmış.

Ostim'de de, Sincan'da da, ülkenin dört köşesinde ve dünyanın her yanında patronlar eziyor, işçiler eziliyor. Okyanus gibiyiz ama, asalaklar karşısında çaresiz kalıyoruz. Çünkü birlikten yoksunuz. Ama böyleyiz diye de pes etmiyoruz. Durumu değiştirmek için el ele vereceğiz. Önce yanımızdaki arkadaşımızdan başlayarak sonra ötekiyle berikiyle birlik olacağız.

Birliktelik olmaz diye bir şey yok; bakın TEKEL işçileri haftalarca hakları için birlikte mücadele verdiler, vermeye devam ediyorlar. Çemen Tekstil işçileri yan yana geldi, patronu masaya oturttu. Bu örnekleri çoğaltabiliriz, bugün Türkiye'de çok sayıda direniş yaşanıyor. Bizler de yapabiliriz, yapmak zorundayız.

Sincan OSB'de paslı bir "işçi aranıyor" tabelasının peşinde...

Sincan OSB'de iş ararken döküm fabrikalarının birisinin önünde asılı olan tabela dikkatimi çekti. Paslanmış metal tabelada "işçi aranıyor" yazıyordu. Belli ki o ilan yıllardır orada duruyordu.

Ertesi gün ilanı gördüğüm fabrikada çalışan bir arkadaşın evine ziyarete gittim. Hem o asılı tabelanın ne zamandır orada olduğunu sormak, hem de gerçekten işçi alımı olup olmadığını öğrenmek için. İşsizliğin çığ gibi büyüdüğü bir zamanda "işçi aranıyor" tabelasının paslanacak kadar asılı kalması gerçekten meraklandırmıştı beni.

Neyse ki arkadaşla konuştuktan sonra işin özünü anladım. Fabrikadaki çalışma koşulları öylesine ağır ki kolay kolay kimse dayanamıyor. Günlük çalışma saati 13. Sabah 8 akşam 9 çalışılıyor. Malum, döküm işi zaten ağır bir iş. Çalışma saatleri ise bu kadar uzayınca bayılanlar dahi oluyormuş. Çalışmaya gelenlerin çoğu ya aynı gün ya da birkaç gün sonra bırakıp gidiyormuş.

İçeride uzun zamandır çalışan işçiler arasında bu durum öylesine kanıksanmış ki, "Bu yarım gün dayandı, şu iki gün çalışabildi" diye dalga konusu olmuş durumun kendisi. Bu nazi çalışma kampının patronu da çareyi demir bir levhaya "işçi aranıyor" ilanı yazdırmakta bulmuş.

Aslında bu fabrikadaki sorunlar çalışma koşullarının zorluğuyla sınırlı değil. Ücretler düşük. Çoğu zaman mesailer ya da maaşlar zamanında ödenmiyor. İnsanlar çoluğunun çocuğunun yüzünü dahi göremeden günlerce çalışıyor. Ama üç beş kuruş alacağını dahi gününde alamıyor. Kayıtlara bile geçmeyen birçok iş kazası yaşanıyor. Zaten döküm işinin kendisi sağlığa ciddi zararlar veriyor. Üç beş yılda ciğerler iflas ediyor. Kimsenin bir iş güvencesi yok, gelecek güvencesi yok.

Arkadaşla sohbet ettiğimiz günün sonrasında tekrar OSB'ye gittim. Bu haliyle sanayi tüm bir çalışma kampını andırıyordu. Biz işçiler ise yaşamlarını sürdürebilmek, evde bekleyenlere bir dilim ekmek götürebilmek için bayılana kadar bu kamplarda çalışmaya zorlanıyoruz.

Aslında sanayinin her yerinde her fabrikasında durum aynı. Nereye gitsen kölelik koşulları dayatılıyor. Tüm bunların değişmesi için bölgemizde insanca bir yaşam ve çalışma koşulları için mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Mücadeleyi yükseltmek için ise örgütlenmeliyiz.

Sincan'dan bir işçi

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nden bir belediye işçisiyle konuştuk....

"Genel grev koşullarını yaratacak olan emek örgütleridir"

- Türk-İş'in 26 Mayıs genel grevinden çark etmesi konusunda ne düşünüyorsunuz?

- Türk-İş'in bu tutumunun gerisinde 1 Mayıs'ın intikamını almak düşüncesi var. Geri ve uzlaşmacı bir zihniyet taşıdıklarından dolayı böyle davranıyorlar. Sarı sendikacılık bu. Karar alıyorlar, ama iş koparmaya, bitirici hamleler yapmaya geldiğinde kaçıyorlar. Ayrıca bu kararı alırken tabana sorulmadı, sorulmuyor. Kendi aldıkları bir karar bu.

Burada öncülere görev düşüyor. Öncüler kitleyi ikna edebilmeli. Ama hem siyasal öncüler hem de doğal öncüler yetersiz kalıyor.

Sermaye ve sendika bürokratları da, bu olanakları kullanarak süreci yönetiyor.

- Türk-İş bu kararını "genel grevin koşulları yok" gerekçesine dayandırıyor, ne düşünüyorsunuz?

- Genel grev koşullarını yaratacak olanlar sendikalar ve diğer emek örgütlerinin kendisidir. Yoksa genel grev için neden çok. Açlık, yoksulluk, işten çıkarmalar, işsizlik almış başını gitmiş, kıdem tazminatı hakkının gaspı gündemde vb. İşte bunlar genel grev koşullarıdır.

Burada 2 bin işçi var. Yüzünü harekete geçiriyorsun ama, baskılar yıldırıyor. Bir de insanlar varolan kötü şartları da koruma derdinde. İşten atılırım korkusu yaşıyor. Ama işte dünyanın değişik bölgelerinde grev haberleri geliyor. Yunanistan'dan sonra İspanya'da da önümüzdeki günlerde bir genel grev var. Orada ücretler 3 bin euro civarında, yani bize göre çok yüksek. Buna rağmen genel grev yapılıyor. Bize şaşırtıcı geliyor ama bilinç ve örgütlülük düzeyi gelişkin olunca, mücadele talepleri de büyüyor.

- İşyerinde sendikanın 26 Mayıs ile ilgili herhangi bir çalışması oldu mu?

- En ufak bir duyuru bile yapılmadı. Zaten ne 1 Mayıs'ta ne de başka bir zaman bir çalışma yürütmüyorlar. Şu an her şeye rağmen 8-9 kişi var, ama sendika bir tutum alsa en az birkaç yüz kişi eyleme katılabilir. Ama dedim ya yapılan hiçbir şey yok. Sendika yönetimi kılını kıpırdatmıyor.

Öncüler, işyerinde örgütlü davransalar durum farklı olur elbette. Daha önce yapılıyordu bu. Emekli oldu çoğu, idare ve sendika yönetimi de teşhir ediyor bu insanları. O zaman da kitle geri duruyor onlardan, öncüler tecrit oluyor. Yönetim ve sendika sistematik baskı yapıyorlar. Her şeye rağmen bu baskıları göğüslemeliyiz, ama biraz zamana ihtiyaç var.

- İşyerinizde toplu sözleşme süreci yeni bitti, sonucu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Sözleşme sonucunda 4-5 zam verildi. Kapalı kapılar arkasında imzaladılar sözleşmeyi. Çünkü sendika yönetiminin ipleri zaten idarenin elinde. Hem de kapasiteleri sınırlı. Sonuçta böyle bir yönetim yapısı çıktı ortaya. Bu yönetimin de önderlik yapacak, işçilerin haklarını savunacak bir niyeti ve kapasitesi yok.

Kader değil işçi katliamı!

Sermaye iş cinayetlerine bir yenisini daha ekledi. 17 Mayıs günü devlete ait ama taşeron şirket tarafından işletilen kömür ocağında 30 işçi can verdi.

İş kazası sıralamasında, dünyada başı çeken bir ülkenin başbakanı ise iş kazlarının ve işçi ölümlerinin çalışma hayatının bir parçası olduğunu, işin kaderi olduğunu söylüyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik bakanı da başbakanı destekliyor, yaşanan olayda bir ihmal olmadığını belirtiyor. Kadere boyun eğmemizi söylüyorlar. Bu yaşananlara kader diyebilir miyiz?

Patronlar daha fazla kar için giderlerini olabildiğince kısıyor. İşçi sağlığı ve güvenliğine dair ne bir eğitim veriyorlar, ne de önlem alıyorlar. İşçinin ihtiyaç duyduğu iş giysisi, araç, eğitim vb. her şey patronlar tarafından masraf olarak görülüyor. Patronların ceplerini daha fazla doldurmak için uyguladıkları saldırılara devlet tarafından da arka çıkılması iş cinayetlerinin neden bu kadar yaygın olduğunu gösteriyor. Bunun öncesinde Bursa, Balıkesir'de maden işçilerinin ölümüne tanık olmuştuk. Farklı sektörlerde de hemen her gün ölümle, sakatlıkla sonuçlanan kazalar yaşanıyor. Yaşanan her ölüm sonrası kamera karşısına çıkan devlet yetkilileri ise suçu işçilere atıyor, işçilerin dikkatsizliğinden şikâyet ediyorlar. Hatta bunların normal olduğunu söyleyecek kadar arsız davranabiliyorlar. İş kazalarının işçilerin kaderi olduğu yalanını ortaya sürüyorlar.

Kader mi?

Tersane patronları filika denemek için kum torbası yerine işçileri kullanmıştı ve çok sayıda işçi yaşamını yitirmişti.

Bursa'da üzerlerine kilitli fabrikalarında yangın çıkması sonucu kadın işçiler can vermişti.

Antep yollarında tıkış tıkış bindirildikleri aracın dereye yuvarlanmasıyla çok sayıda mevsimlik işçi hayatını yitirdi.

İstanbul'da sel yaşanırken atölyelerinden çıkan tekstil işçileri servis olarak kullanılan, penceresiz araçta mahsur kaldı ve boğularak öldüler.

Bunlar görülen, duyulanlar. Kayıtlara geçmemiş buna benzer o kadar çok işçi ölümü var ki… Peki, bunların hepsi kader mi?

İşçilerin dikkatsizliği mi bu sonuçları doğuruyor yoksa işçiler patronların aşırı kar hırsı için mi ölüyor? Başbakan bir yanıyla doğru söylüyor; kara dayalı kapitalist sistemde işçilerin kaderi ezilmek, hor görülmek, yok sayılmak, sakat kalmak ve ölmek! Patronların düzeni oldukça, sermayenin iktidarı sürdükçe ölümlerin ardı arkası kesilmeyecektir. Kardeşler, o zaman bu düzeni kökten değiştirmek gerek! Kaderimizi değiştirelim! Yani bu kölelik düzenini yıkalım! Yaşam hakkımızı patronların ellerinden alalım!

Kar uğruna oluk oluk işçi kanı akıtılıyor! Hesabını soracağız!

Kapitalist sömürü düzeni oluk oluk işçi kanı akıtmaya devam ediyor. Son olarak Zonguldak'ta 30 maden işçisi diri diri toprağa gömüldü.

Katliamın taşeron çalıştırılan bir ocakta olması yaşananın bir işçi katliamı olduğunu gösteriyordu. Ama bu katliam karşısında Tayyip Erdoğan "bu işçinin kaderi" diye konuşabildi. Bu arsız sözleriyle, kime hizmet ettiğini ve işçi hayatına ne kadar değer verdiğini gösterdi.

Ama işçi katliamı bu kadarla da kalmadı.

30 madencinin katledilmesinin üzerinden henüz bir hafta bile geçmeden bu sefer Malatya'nın Hekimhan ilçesinde bulunan bir maden ocağından iş cinayeti haberi geldi. Yine bir maden ocağında işçi kanı akıtıldı. Birkaç gün sonra ise Tuzla tersanelerinde yeni bir ölüm haberi geldi. Bu ölümle yakın dönemde tersanelerde katledilen işçi sayısı 130'ları buldu.

Dahası şurada burada ölen işçi kardeşlerimizin hesabının tutulmadığını da söyleyelim.

Evet, bu son kıyım bilânçosu bir kez daha göstermiştir ki, sömürü ve kar üzerine kurulu olan kapitalist sistem var olduğu sürece biz işçilerin kanı akınaya devam edecektir. Ancak bu bizler için asla bir kader değildir. Yaşanan işçi katliamları, kapitalist sömürü düzeninin sonucudur. Bu kan üzerine kurulu bir saltanattır.

Bu kanlı ve karanlık tabloyu değiştirecek olan biziz.

Yerin derinliklerinde, tersanelerde, fabrika ve atölyelerde akan kanlarınızla birlikte sömürü düzenine karşı sınıf kinimiz de büyümüştür. Bizleri aç, yoksul bırakan, iş cinayetlerinde katleden sömürü düzenini yıkmak için mücadeleyi yükseltecek, tüm işçi katliamlarının hesabını muhakkak sormalıyız.

Sincan İşçi Derneği

OSTİM'de İVOKSAN'da ir işçi arkadaşımız patronların kâr hırsın kurban oldu...

Yaşamak için mücadeleye!

OSTİM'deki diğer atölyelerden hiçbir farkı olmayan bir atölyeden bahsedeceğim. Burada da aynı çalışma ve sömürü koşulları var. Ben de bu firmada bir yılı aşkın bir süre plazma operatörü olarak çalışmıştım.

Bir süre önce bu eski çalıştığım firmadaki iş arkadaşlarımı ziyaret ettim. Sohbet ederken, bir arkadaşın olmadığını fark ettim. İşten mi çıkmıştı acaba ya da işten mi atılmıştı? Arkadaşlara sordum nerde diye. O kahredici cevabı verdiler: Kanser olmuştu. Akciğer kanseri teşhisi konmuştu. Kanser, ilk duyduğunda insanı buz kestiriyor. Gözümün önünden yaşadığımız günler geçiyor. Yaşı daha otuz, nasıl bu yaşta bu hastalığa tutulmuş diye düşünüyorsun; kanserin yaşı varmış gibi. Bir de iki çocuğu geliyor aklına, küçüğü bu sene doğmuştu.

O kötü olasılık aklıma geldikçe ne olacak bu çocuklara dedim. Sonra kovdum bu düşünceyi aklımdan. Genç ve kuvvetli bir insan yenebilir bu hastalığı dedim. Bir taraftan da bu genç yaşta bu illetin nasıl bulaştığını da merak ediyordum. Bu kötü günde arkadaşımın yanında olmalıydım her şeyden önce, ailesinin yanında olmalıydım.

Görüştüğümüzde hastalığının nedenini sordum; yapılan testler gösteriyordu ki, ciğerlerine çalıştığı makinenin tozu, izocam tozları, artı benim çalıştığım plazmanın atölyede yayılan dumanı bulaşmıştı. Bu arada astımı da yüzde 85'e çıkmış. Durumu çok kötüydü, kanserin yanında ilerleyen astımla da mücadele etmek zorundaydı.

Makita'da flanş kesiyordu. Çok hızlıydı işinde, ona kimse yetişemiyordu. Bu yüzden çok talep etmesine rağmen, patronlar onu başka bir yerde çalıştırmıyorlardı. Hatırlıyorum da biz makitanın yanından geçtiğimizde nefesimizi tutarak geçiyorduk. İnsanın genzini yakan bir koku oluyordu. İşte bu koku üç yılda arkadaşımın ciğerlerine bulaşmıştı. Havalandırma yoktu, güvenlik önlemlerini atölyede biz kendimiz alıyorduk. Örneğin bu arkadaş bez bağlıyordu ağzına, kesim yaparken kollarının yanmaması için de gene bez bağlıyordu.

Ben de bir gün bayıldığımı hatırlıyorum; havalandırma sistemi çıkan dumanı çekmediği için çalıştığım plazmada oluşan yoğun duman, bir süre sonra beni etkilemişti. Patronlar çok korkmuştu. Konuşmalarını

duymuştum, "Bu çocuk ölecek maske alalım, ayran ya da yoğurt alalım" demişlerdi. Bu olaydan sonra, o hiçbir işe yaramayan sarı maskelerden almışlardı. Bir süre ayran verdiler, sonra onu da almamaya başladılar. Eldiven kullanmak da yasaktı, evet yasaktı. Bir gün de galvaniz sacın elime girdiğini hatırlıyorum.

Güvenlik önlemleri pahalıya geliyordu patronlar için, yirmi çalışana eldiven alacaksın, maske alacaksın, gürültü için kulaklık alacaksın... Onlar da kendileri için bu "gereksiz masrafa" girmiyorlardı. Yoksa elbette ki korunaklı maskeler mevcuttu. Kendisinden iş güvenliği ekipmanı talep eden kimse yoktu nasılsa.

İşçilerse korkuyordu. "Eldiven takmayın" dediklerinde kimse bir tepki vermemişti. Örgütsüzdük, birliktelik yoktu, tektik. Başımıza gelen her türlü haksızlığa karşılık veremeyişimiz örgütsüz olmamızdan değil miydi? Tek olunca sesini daha kolay kesiyorlar, daha savunmasız kalıyor insan. Aslında çözüm belli: Örgütlenmek!

Arkadaşım anlatıyor: "Hastalığın ilk günlerinde, arada bir akıllarına düştüğümde ziyaret ediyorlardı. Bir ilacım 400 TL. Cebime dalga geçer gibi bir para koyuyorlardı ve gidiyorlardı. Bu arada işyerinde dedikodu yaymaya başlamışlar; hastalığın sebebi iş yerindeki çalışma koşulları değilmiş. Dava açacağımı öğrenince geldiler. Bir şey ispat edemezsin, bizde sigortan az gözüküyor dediler. Ben bu haldeyken, ailemin yanında bana asılsız ithamlarda bulundular. Bana 17 kişinin vebalini nasıl alacaksın dediler ben de onlara asıl siz benim çocuklarımın vebalini nasıl alacaksınız?" dedim.

Okuduğunuz gibi, karşılarındaki insan bu hastalıkla boğuşurken ve bunun sebebi onlar olduğu halde, patronlar ceplerinden çıkacak paranın telaşına düşmüşler. Bir insan ölümle pençeleşiyor, ailesinin ne olacağı belli değil, onlar paranın derdindeler. Aslında onlar kendi sınıf kimliklerine göre hareket ediyorlar. Hayatlarında ki en önemli amaçları daha fazla kar olanlar, kalkıp bir tane işçinin hayatıyla ilgilenecek, uğraşacak değil ya.

Arkadaşım hem kanserle hem de astımla mücadele etmek zorunda. Onu bu genç yaşında bu hastalıkların içine iten şey patronların doymak bilmez kar hırsından başka da bir şey değil. Bugün, her mesleğe uygun koruma malzemeleri ve güvenlik önlemleri mevcuttur. Ama bunları karşılamak, patronların cebine girecek karın azalması anlamına geldiği için gereksiz görülmektedir. Nasılsa dışarıda daha kanı çekilecek, vücudu eritilecek binlerce işçi var.

Türkiye iş kazalarında Avrupa'da 1.,dünyada ise 3. sırada bulunmaktadır. Ülke genelinde yaklaşık her 7 dakikada bir iş kazası meydana gelmekte, her 10 saatte bir işçi yaşamını kaybetmekte, her 6 saatte bir işçi sakat kalmaktadır.

Bu istatistikî bilgiler bize soğuk ve uzak gelebilir. Ama bu yazıyı okuyan arkadaşlarım bilsinler ki hiçbir iş güvenliğinin alınmadığı, iş güvenliği eğitiminin yapılmadığı, bu kadar yoğun ve ağır çalışma koşullarında her birimiz her an bir iş kazası geçirebilir, şu an arkadaşımın yaşadığı gibi bir hastalığın pençesine düşebiliriz.

Çaresiz değiliz. Örgütlenmeliyiz. Örgütlenmek için de fazlasıyla seçeneğimiz var. İşte metal sektöründeki işçiler bir araya gelerek Metal İşçileri Birliğini kurdular. Bizler de OSTİM'de çalışan metal işçileri olarak bu birliğin bir parçası olarak OSTİM Metal İşçileri Birliği'ni kurmuş bulunmaktayız.

İş kazaları, meslek hastalıkları bizim kaderimiz değildir. Tıpkı içinde bulunduğumuz yaşam ve çalışma koşulları gibi.

İnsanca çalışmak için, bir insan gibi yaşayabilmek, çocuklarımıza güvenli bir gelecek bırakabilmek için ÖRGÜTLENMELİYİZ. "Artık yeter!" deme zamanı gelmedi mi arkadaşlar? Biz sustukça, tepkisiz kaldıkça patronlar daha da azgınlaşıyor, her gün yeni bir saldırıyla, yeni bir hak gaspıyla çıkıyorlar karşımıza. Susmak bizi onursuzlaştırmıyor mu? Bugün hak ve özgürlükler adına ne varsa, dün işçi kardeşlerimizin verdiği mücadeleyle varolmuştu. Bugün haklarımız elimizden alınıyor, gün geçtikçe yaşam koşullarınız kötüleşiyorsa bunun tek bir sebebi var; örgütsüz olmamız.

Biz OSTİM Metal İşçileri Birliği olarak bu kardeşimizin tüm sürecinde yanında olacağız. Buradan bir kez daha çağrımızı yineliyoruz. Tüm işçi kardeşlerimizi yanımızda beraber mücadele etmeye çağırıyoruz.

Ya onurlu bir yaşam, ya da kölelik!

Seçim sizindir artık.

İVOKSAN'da çalışırken ölüme terkedilen işçi kardeşimizin yanındayız!

Merhaba!

Kapitalistlerin ağır baskılarını krizi de bahane ederek daha da arttırdıkları bu dönemde, OSTİM işçileri olarak mücadele bayrağını yükseltmeye çalışıyoruz.

Yoğun sınıf hareketliliğinin geliştiği şu saralar biz de OSTİM işçileri olarak bir işçi toplantısı hazırlığı içerisindeydik. Toplantının kitlesel olması için büyük bir emek harcıyorduk. Gündemimiz genel grev, meslek hastalıkları, iş kazaları ve ölümlerdi.

Bu sırada, bir işçi kardeşimizin yakalandığı kanser illetinin çalıştığı işten kaynaklandığını öğrendik. Patronların mükafat olarak arkadaşımızı işten çıkardığını, durumu inkar ettiğini, hastalığın meslekle ilgili olmadığını söylediğini de biliyoruz.

Ama doktorlarının raporlarından bu arkadaşımızın meslek hastalığına yakalandığını biliyoruz.

OSTİM işçileri olarak bu sürecin takipçisiyiz. İVOKSAN işçileri başta olma üzere tüm işçi kardeşlerimizi de destek olmaya çağırıyoruz. Sınıf dayanışması olmadığı sürece bir hiç olmaktan öteye gidemeyiz.

Bütün işçi kardeşlerimizle tek yumruk olursak, patronların pervasızlıklarına dur diyebiliriz. Bu OSTİM işçilerine çağrıdır.

Birlikten güç doğar, dayanışma için birliğe, dernekleşmeye!

OSTİM'den bir işçi

İşçi ve emekçi hareketinden..

Samka işçilerine dayanışma ziyareti

Samka Metal'de 1 aydır direnişte olan Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçileri 4 Haziran günü DİSK yöneticileri ziyaret etti. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'in de yer aldığı dayanışma ziyareti sırasında Samka işçileri "Atılan işçiler geri alınsın Samka işçileri / DİSK-Birleşik Metal-İş" pankartı açıldı.

Ziyarette konuşan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, DİSK olarak direnen işçilerin sonuna kadar yanlarında olacaklarını dile getirdi.

Asıl sorunlarının işten atılmalar, işsizlik, yoksulluk ve yolsuzluklar olduğunu söyleyen Çelebi, *"Artık Türkiye'de işten atılmaların hangi noktaya geldiğini göstermek DİSK'in boynunun borcu olacak"* dedi. Dayanışma ziyareti atılan sloganlarla sona erdi.

Patron talimatıyla gözaltı...

Tekirdağ Çorlu'daki Yeşil Kundura fabrikasında sendikalaştıkları için işten atılan Deri-İş üyesi işçiler ve işçilerin yanında bulunan Deri-İş Sendikası yöneticileri 3 Haziran günü patron talimatıyla gözaltına alındılar.

Patronun, fabrika önünde direnişlerini sürdüren işçilerin üretimi engelledikleri iddia ederek jandarmaya şikayette bulunması üzerine 3 kadın işçiyle beraber Deri-İş Çorlu Şube Başkanı Ali Bayram ve Deri-İş Örgütlenme Uzmanı Nuran Gülenç ve sendika çalışanı Ali Barmanıç saat 15.00 sıralarında gözaltına alındı.

Konuyla ilgili açıklama yapan Deri-İş Sendikası, Yeşil Kundura işvereninin yasaları çiğnediğini ifade ederek Yeşil Kundura'nın sendika karşıtı tutumuna son verme çağrısı yaptı.

Çorlu'da eylem

Deri-İş Sendikası üyesi işçiler 9 Haziran günü basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme Deri-İş Sendikası

Genel Başkanı Musa Servi de katıldı.

Musa Servi eylemde yaptığı açıklamada, işçilerin, işverenin kötü tutumu nedeniyle, mayıs ayından itibaren sendikalarına üye olmaya başladığını belirterek bunu öğrenen işverenin fabrikada çalışan 3 kadın işçiyi, işçi azaltma bahanesiyle bir ay önce işten çıkarttığını ifade etti. Atılan işçilerden biri olan Kezban Elmas eylemde yaptığı konuşmada, sendikaya üye olduğu için işten atıldığını belirterek işverenin kendilerini sürekli olarak tehdit ettiğini ve çalışan arkadaşlarının üzerinde de baskı kurduğunu söyledi.

Real'de grev kararı

Tez-Koop-İş Sendikası, Real Hipermarketler Zinciri A.Ş. ile devam eden TİS görüşmelerindeki uyuşmazlık nedeniyle grev kararı aldığını açıkladı.

Açıklamada, TİS görüşmelerinin 22 Mart günü yapılan oturumunda, uyuşmazlık tutanağı düzenlenerek görevli makama gönderildiği ancak görevli makamca atanan resmi arabulucunun görev süresi içerisinde yapılan toplantılarda da uyuşmazlık maddeleri üzerinde herhangi bir anlaşma sağlanamadığı belirtildi.

Tez-Koop-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu tarafından 2 Haziran tarihinde, Real Hipermarketler Zinciri A.Ş. Genel Müdürlüğü ve bağlı işyerlerinde grev kararı alındığı ifade edildi. Alınan kararın ardından, 60 günlük süre içerisinde herhangi bir anlaşma sağlanamazsa grev kararı pratik olarak uygulamaya konulacak.

Assan Gıda'da direniş sürüyor

Balıkesir-Susurluk yolu üzerinde kurulu Assan Gıda'da sendikal örgütlenme çalışması yürüten Tek Gıda-İş Sendikası'nın direnişi sürüyor.

Sendikaya üye oldukları için 11 Mayıs günü işten atılan 23 işçi işe geri alınma ve sendika hakkı talebiyle fabrika önündeki bekleyişlerine devam ediyorlar.

Assan Gıda'daki direnişlerinde birinci aylarını doldurmaya hazırlanan işçileri Tek Gıda-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreteri Mustafa Akyürek ziyaret etti.

Koşuyolu Hastanesi'nde direniş başladı

26 Mayıs eylemi kapsamında Kartal Koşuyolu Kalp Hastanesi'nde iş bırakma eylemi gerçekleştiren DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş Sendikası üyesi taşeron işçiler 8 Haziran günü hastane önünde direnişe başladı.

İşten atılan 4 işçi için 28 Mayıs günü hastane önünde basın açıklaması gerçekleştirilmiş, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin de katıldığı protestoda konuyla ilgili hastane başhekimi ile görüşülmüştü.

Köle değil işçiyiz, insanca bir yaşam istiyoruz!

İşçi kardeşler,

İş güvencesinden yoksun, ağır ve sağlıksız koşullarda çalıştırılıyoruz. Uzun çalışma saatlerine rağmen elimize geçen maaş o kadar düşük ki, yaşamımız çok kötü koşullar altında sürüyor. Patronların elinde yemek yemesine ve akşam evinde uyumasına izin verilen birer köle gibi yaşıyoruz.

Her günümüz patronların hesabına çalışmakla geçiyor, onların kasası doluyor. Bizim payımıza ise hep açlık ve sefalet düşüyor.

Patronun fabrikası, atölyesi, makinesi, parası var; biz işçilerin ise bileğimizin gücünden başka satacak hiçbir şeyi yok. Patronun üretim yapabilmesi için işçilere ihtiyacı var, bizim de yaşamak için çalışmaya.

Kardeşler iyice bir düşünün; fabrikayı, atölyeyi çalıştıran biz değil miyiz? Makineleri kullanan biz değil miyiz? Üretimi yapan biz değil miyiz?

Patronun ise sermayesi var. Peki, bu sermaye nereden geliyor kardeşler? Emeğin ürünlerinin ve toplumsal zenginliklerin yağmasından elbette. Patronlar her zaman için en düşük işçi maliyetiyle en fazla karı hedefler. 10 Lira işçiye verirken ürettiği malın değeri yüzlerce lirayı bulur. Bir işçi çalıştığı günün 1 saatinde kendi ücretini çıkarırsa, geriye kalan tüm saatlerde patrona kar üretir. Biz işçiler ki her gün, her hafta patronların cebini şişiriyoruz. Velhasıl patronun sermayesi bizden elde ettiği karla büyümektedir.

Patron 4 işçinin yapacağı işi bir kişiye yaptırır böylelikle de karını kat be kat artırır. İşçi daha uzun, daha yoğun ve ağır şartlarda çalıştırılmış olur. Böylelikle işçinin patron için yarattığı kar oranları artar. İşçinin kanı, canı patronun karı olur. Üstüne üstlük bu durum işsizliği de yaratmış olur. 4 işçinin yerine 1 işçi çalıştırılır, kalan 3 işçi de işsizler kervanına katılır. Her kafamızı kaldırdığımızda patron bu sefer bizi kapıda bekleyen o işsizlerle tehdit eder. Bak kapıda bir sürü işsiz var!

Patron bizleri açlığın, sefaletin, köle gibi yaşamanın kaderimiz olduğuna inandırmaya çalışır. Bizleri daha çok çalıştırarak, daha çok sömürür. Sömürdükçe

zenginleşir, büyür. Bu köleliği her kabullenişimizde üzerimizde daha çok baskı kurar, sömürüyü artırır. İşçiyi sömürmeden ayakta duramayan sermaye bir vampire benzer ve kanımızın son damlasına kadar emmek ister. Kar için canımıza kastederler. Bir işçi iş kazası geçirmiş, iş göremez hale gelmiş, ölmüş... Patronların gözünde bunların hiçbir önemi yoktur.

Pek çok yerde olduğu gibi OSTİM ve Sincan'da da de sayısız iş kazası yaşanmakta, işçiler bu kazalarda yaralanmakta, ölmektedir. Bunun karşılığında ise patronlara karşı doğru dürüst bir yaptırım uygulanmamakta, göstermelik cezalarla iş kazaları ve cinayetleri hasıraltı edilmektedir. Çok küçük yaşlarda adeta içerisine doğduğumuz fabrika, atölye, iş yerleri biz işçilere mezar olmaktadır.

Kardeşler, artık uyanmanın ve kavgaya girmenin vaktidir! Bu kavga bir ölüm dirim kavgası olacaktır; patronların zulmüne karşı işçilerin yaşam kavgası olacaktır. Bu kavga, sermayeye karşı emeğin özgürlük kavgası olacaktır. Bu kavga "köle gibi değil, insanca yaşamak istiyoruz" diyen işçi sınıfının kavgası olacaktır, insanlığın kavgası olacaktır.

Kardeşler gelin asalak patronlara karşı birleşelim, tek el, tek yumruk olalım ve bu dünyayı insanca yaşayabileceğimiz bir yer yapalım!

İRTİBAT
(iscidenisciye@gmail.com / isciplatformu@gmail.com) Tel:

İşçi Bülteni Özel Sayı: 585 * Fiyatı: 25 Kr * Haziran 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sk. 5/3 Fatih/İstanbul Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 242 Topkapı / İstanbul Tel: (212) 577 54 92